

РЕШЕНИЕ

№ 315

гр. Перник, 14.12.2013 г.

Административен съд – Перник, в открито съдебно заседание на двадесет и седми ноември 2013 г. в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ИГНАТ ГЕОРГИЕВ
ЧЛЕНОВЕ: СТЕФАН СТАНЧЕВ
ЕМИЛИЯ ИВАНОВА

при секретаря В.Х., като разгледа докладваното от съдия Георгиев КГАХД №321 по описа на съда за 2013 г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба от Кмета на Община и касационна жалба от К.Б.Т. *** против решение №385 от 17.07.2013 г. на Районен съд – постановено по гр. адм. дело №866 по описа на съда за 2013 г. С обжалваното решение е отменена Заповед №РД-00-499 от 26.04.2012 г., издадена от Кмета на Община за изземване, поради ползване без правно основание от С.В.П. *** и Д.В.П. от гр. София, на част от имот – земеделска земя, находяща се в землището на с. , община , м. , с площ от 536.00 кв. м., представляваща част от имот №260018 с обща площ 1.847 дка., VII категория, при граници и съседни: имот №260009, имот №344011, имот №344009 и имот 344010. В процесната и спорна заповед е посочено, че имотът е собствен на К.Б.Т., съгласно влязло в сила решение на Окръжен съд – по гр. дело №141 по описа на същия съд за 2009 г. Касационният жалбоподател прави искане за отмяна на обжалваното решение като незаконосъобразно, поради неправилно приложение на материалния закон и постановено при съществено нарушаване на процесуалните правила – касационно отменително основание по чл. 209, т. 3 от АПК. От касационния съд се иска да постанови решение по съществото на спора, като потвърди обжалвания административен акт. В съдебно заседание жалбоподателят – Кмета на Община не се явява и не изпраща представител. Жалбоподателят К.Б.Т. не се явява, като вместо нея се явява Васил Тодоров Тасев – съпруг на Т., удостоверил с допълнителна молба и приложено копие на удостоверение за граждански брак, в какво качество представлява жалбоподателя. Заявява, че поддържа жалбата.

Ответникът – С.В.П. не се явява, не се представлява и не заявява становище във връзка с жалбата.

Ответникът – Д.В.П. се явява лично и с процесуален представител – адв. . Възразява срещу жалбата и моли решението на първата съдебна инстанция да бъде оставено в сила.

Окръжна прокуратура – Перник дава заключение за неоснователност на касационната жалба и предлага решението на Районен съд – да бъде оставено в сила.

Касационните жалби са подадени в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК и от страни по чл. 210 от АПК, спрямо които постановеният съдебен акт е неблагоприятен, поради което са процесуално допустими и подлежат на касационно разглеждане.

Административен съд – Перник, като прецени събраните по делото доказателства, съобрази сочените касационни основания и извърши проверка в пределите по чл. 218 от АПК намира следното:

При извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК относно валидност и допустимост на решението на първа съдебна инстанция, касационния съд намира атакувания акт валиден и допустим.

Правният спор е освен родово и местно подсъден на Районен съд – като първа съдебна инстанция и родово и местно подсъден на Административен съд – като касационна инстанция. По силата на определение №14122 от 29.10.2013 г. на Върховен административен съд на Република България, постановено по адм. дело №14067 по описа на съда за 2013 г. на основание чл. 133, ал. 3 от АПК, касационните жалби срещу решение №385 от 17.07.2013 г. адм. дело №866/2013 на Районен съд – ще бъдат разгледани от Административен съд – Перник като касационна инстанция.

Обжалваното решение е постановено в необходимата писмена форма, от едноличен съдебен състав, подписано от съдията, разгледал делото.

Проверяваният съдебен акт е и допустим, тъй като съдът е бил надлежно сезиран с редовна и допустима жалба срещу подлежащ на обжалване административен акт.

Разгледани по същество жалбите са неоснователни.

Производството пред Районен съд – е образувано по повод оспорване на заповед №РД-00-499 от 26.04.2012 г. на Кмета на Община . С нея на основание чл. 34, ал. 1 от Закона за собствеността и земеделските земи (ЗСПЗЗ) и по искане на К.Б.Т. (настоящ жалбоподател), е разпоредено изземване на имот с площ 536 кв.м., част от имот №260018 с обща площ 1.847 дка., VII категория – земеделска земя, находяща се в землището на с. , община , м. , като имот се владее без правно основание от С.В.П. и Д.В.П..

С оспорваното решение районният съд е отменил като незаконосъобразен оспорения административен акт. За да стигне до този правен извод, решаващият съдебен състав е приел, че при издаване на процесната заповед Кметът на Община е допуснал съществено нарушение на административнопроизводствените правила, което е довело до неправилно приложение на материалния закон, тъй като не са били налице безспорно установени необходимите предпоставки за провеждане на заявеното административно производство по чл. 34 от ЗСПЗЗ.

Административен съд – Перник намира решението на първата съдебна инстанция да отмени оспорената заповед за правилно.

Съгласно чл. 34, ал. 1 от ЗСПЗЗ по искане на собствениците или ползвателите на правно основание, земеделски имоти с възстановено право на собственост се изземват със заповед на кмета на общината по местонахождение на имотите от лицата, които ги ползват без правно основание и се предоставят на

собствениците им. Така законодателят е предвидил, че административния ред за изземване на земеделски имоти, по отношение на които собствеността е възстановена по реда на ЗСПЗЗ, включва изследване на няколко законови предпоставки, които следва да са налице в кумулация и които са: да е възстановено право на собственост върху имот – земеделска земя, имотът да се ползва от лица, различни от неговите собственици или ползватели и това ползване да е без правно основание. Следователно за издаването на желания от жалбоподателя в настоящото производство позитивен административен акт, освен искане до компетентния административен орган от лице с възстановено право на собственост, върху земеделски имот, е необходимо и имотът да се ползва от трето лице и то без правно основание. За да бъде реализирана административната процедура по изземване на земеделска земя фактите, обуславящи наличие на законовите предпоставки за издаване на заповедта следва да са безспорно установени. В процесния случай това не е сторено. Безспорно е, че в случая се касае за имот – земеделска земя по смисъла на ЗСПЗЗ. Но в случая административния орган не е взел предвид, че изявленията на страните и представените по делото доказателства изключват възможността да се приеме за безспорно установено, че и Д. ползват без правно основание посочената част от имота, а оттам и че са били налице всички материалноправни предпоставки за издаване на процесната заповед. И двете страни в спора се позовават на решения на реституционен орган по реда на чл. 14, ал. 1 от ЗСПЗЗ. Установено при извършената проверка е, че соченият за неправомерно ползван имот е част от имот – земеделска земя, възстановен по реда на ЗСПЗЗ на наследниците на (наследодател на К.Б.Т.) с влязло в сила решение №23-83 от 11.11.2004 г. на Общинска служба по земеделие и гори (ОСЗГ) – . На свой ред и Д. не спорят, че ползват посочената част от имота, като се обосновават с решение №23-83 от 13.12.2007 г. на ОСЗГ – , с което е признато за установено и възстановено правото на собственост в съществуващи/възстановими стари реални граници по отношение на имот – овощна градина с площ от 0.500 дка, намиращ се в м. , в землището на с. , във връзка с който имот реституционната процедура все още не е завършена от ОСЗГ (сега ОСЗ) – . При наличие на посочените конкуриращи се титули за собственост, нито административният орган в производството по чл. 34, ал. 1 от ЗСПЗЗ, нито съдът при оспорване на издадената заповед може да даде превес на който и да било от тях, тъй като фактите не са безпротиворечиво установени. Налице е спор за материално право на собственост върху имота към настоящия момент (не към момента на вливане в ТКЗС), който може да бъде решен по общия исков ред.

Предвид посоченото до тук касационния съд намира, че Кметът на Община е излязъл от рамките на своята компетентност, като е приел за безспорно, че и Д. владеят имота без правно основание, респективно че са налице предпоставки за издаване на процесната заповед. В случая се касае за спорно облигационно отношение, което не може да бъде разрешено по административния ред уреден в чл. 34, ал. 1 от ЗСПЗЗ посредством изземване на имота.

Не на последно място в оспорваната заповед административният орган неотнормено се е позовал на влязло в сила решение на Окръжен съд – , постановено по гражданско дело №141 по описа на съда за 2009 г., с което е обезсилено решение на Районен съд – , постановено в производство по чл. 14, ал. 4 от ЗСПЗЗ по отношение материалноправен спор за същите тези имоти. Освен, че с решението си ОС – постановява, че спор за собственост върху имотите към датата на включването им в ТКЗС не е налице, тъй като се касае за съседни имоти, решение по чл. 14, ал. 4 от ЗСПЗЗ не може да бъде основание за издаване на заповед по чл. 34, ал. 1 от ЗСПЗЗ, тъй като същото касае реституцията по реда на ЗСПЗЗ при спор за собственост върху земеделски земи към момента на вливане в ТКЗС, както и предхожда нейното финализиране. Производството по издаване на заповед за изземване на имот може да бъде проведено и завършено с издаване на исканата заповед единствено при наличие на посочените по-горе предпоставки в кумулация, но не може да се основе на съдебно решение по чл. 14, ал. 4 от ЗСПЗЗ.

Освен всичко изложено по безспорен начин в хода на съдебното производство е установено , че застъпването на земеделската земя, която владеят С. и Д. с тази на К.Т. е в много по малък размер от отразеното в оспорваната заповед.

Предвид гореизложеното касационният съдебен състав приема, че при разглеждане на делото и постановяване на обжалвания съдебен акт, Районен съд – не е допуснал нарушения, които да съставляват основания за неговото касиране. Жалбата е неоснователна и решението на Районен съд – , като валидно, допустимо, правилно и законосъобразно ще бъде оставено в сила, а касационните жалби ще бъдат отхвърлени като неоснователи.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК Административен съд – Перник

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение №385 от 17.07.2013 г. на Районен съд – постановено по гр. адм. дело №866 по описа на съда за 2013 г., с което е отменена Заповед №РД-00-499 от 26.04.2012 г., издадена от Кмета на Община .

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.
2.